

Arrest

nr. 174 712 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X
 in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
 X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X op 19 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen diene op 15 juli 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 15 juli 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.10.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door Q. T. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie medisch verslag arts-adviseur d.d. 11.07.2013 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

1.3. Op 15 juli 2013 worden verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

In uitvoering van de beslissing van J. K. (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Q., T. (...) geboren te Tbilisi op 31.03.1970, nationaliteit Georgië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 30 maart 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.12.2012, ter kennis gebracht op 17.12.2012

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.12.2012, ter kennis gebracht op 17.12.2012."

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

In uitvoering van de beslissing van J. K. (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S., N. (...) geboren te Gali op 24.04.1976, nationaliteit Georgië

+ kind

Q. S. (...) (°30.11.2006)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 30 maart 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.12.2012, ter kennis gebracht op 17.12.2012.”

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.12.2012, ter kennis gebracht op 17.12.2012

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In zoverre het beroep gericht is tegen de inreisverboden van 15 juli 2013 is het beroep niet ontvankelijk.

De inreisverboden voor de duur van drie jaar, die aan de verzoekende partijen ter kennis werden gebracht op 20 juli 2013, zijn immers verstreken zodat zij uit het rechtsverkeer zijn verdwenen. Dit heeft tot gevolg dat het beroep in zoverre gericht tegen deze inreisverboden, zonder voorwerp is geworden.

Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekende partijen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bestreden inreisverboden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“1° DAT DE BESTREDEN BESLISSING NIET AFDOENDE GEMOTIVEERD IS. DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ART. 9 TER en 62 VAN DE VREEMDELINGEN-WET SCHENDT (WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDE- RING VAN VREEMDELINGEN) DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET (WET 29 JULI 1991) SCHENDT. DAT DE ZORG-VULDIGHEIDSPlicht GESCHONDEN IS. DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ART. 9 TER VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT (WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN) EN MEERBEPAALED EEN ONJUISTE BEOORDELING VAN DE ZAAK DOET Dat zowel de materiële als formele motiveringsverplichting kunnen zijn geschonden.

Dat de Raad van State als volgt oordeelde nopens de motiveringsverplichting in twee zaken : "Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat haar motivering praktisch uitsluitend is gebaseerd op een aantal tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen (.); dat in de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker niet of nauwelijks wordt getoetst aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, hoewel het asielrelaas van verzoeker precies, coherent en gedetailleerd is; dat bijgevolg zowel de formele als de materiële motiveringsplicht werd geschonden;" (RvSt. nr. 130.047 dd.. 1 april 2004 en RvSt. nr. 130.048 dd.. 1 april 2004).

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31)

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen als slecht geprogrammeerde automaten" (R.v.St., REESKENS, nr 20.602, 30 september 1980, R.W., 1981-82, 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996). Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direkt en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43)

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat de bestreden beslissing op verschillende punten niet gemotiveerd blijkt te zijn.

Dat elke van die punten op zichzelf maken dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en dient geannuleerd te worden bij gebreken aan afdoende motivering.

Dat de bestreden beslissing op een aantal punten geen motieven bevat of motieven bevat die afdoende gelet op de aangebrachte elementen en argumenten om de beslissing gemotiveerd te maken. Dat dit niet alléén inhoudt dat de bestreden beslissing niet formeel gemotiveerd is, doch ook maakt dat het de bestreden beslissing aan materiële motivering ontbreekt.

Dat voor zover nodig aangegeven wordt dat zelfs in het dossier de motivering niet afdoende is.

Dat ook de zorgvuldigheidsplicht niet nagekomen is nu de beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid genomen is.

Dat de bestreden beslissing voorhoudt :

"..»

Dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het advies zonder evenwel de motieven zelf in de beslissing op te nemen. Dat in die zin de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu overeenkomstig artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet de motieven zelf in de bestreden beslissing dient te staan.

Dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het advies zonder evenwel de motieven zelf in de beslissing op te nemen. Dat in die zin de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu overeenkomstig artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet de motieven zelf in de bestreden beslissing dient te staan.

Dat artikel 3 van de formele motiveringswet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12/09/1991), uitdrukkelijk stelt dat dit in de akte zelf dient te gebeuren wanneer de bewoordingen : " de motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden". Dat de tekst ter zake zeer duidelijk is.

Dat een duidelijke wettelijke bepaling niet moet worden geïnterpreteerd ; "Interpretatio cessât in claris", (Cass., 24 maart 1994, R.W., 1995-96, 1451, met noot van OEVELEN A.; Cass. 3 februari 1988, Pas., 1988, 1, nr. 330; Cass., 22 oktober 1976, A.C., 1977, 229; Cass. 28 januari 1977, Pas., 1 584; Cass., 23 december 1966, Pas., 1967, 1 522; Cass., 15 maart 1850, Pas, 1850, 1, 228; Cass., 4 april 1941, Pas., 1941, 1, 120; Cass., 4 maart 1937, Pas., 1937, 1, 78; Cass. Fr., 29 maart 1902, Pas.Fr., 1903, 1, 527; RvSt. Abrassart, nr. 10.261, 14 november 1963; DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé beige, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557; ERGEC, R., Droit Public, Brussel, U.L.B., 1979-1980, lii, p. 5 nr. 116)Bepalingen waarvan de betekenis klaar en duidelijk zijn op zichzelf, zijn niet vatbaar voor interpretatie, men interpreteert slechts datgene wat dubbelzinnig is; wie een tekst, welke klaar en duidelijk op zichzelf, niet respecteert, interpreteert deze niet, doch onttaardt hem, vervormt hem.(DE PAGE, H., Traité élémentaire de droit privé, Brussel, Bruylant, 1963, 11, 557). Een rechtsregel kan slechts verkeerd worden geïnterpreteerd omdat de teksten niet duidelijk zijn (RvSt. Abrassart, nr. 102.61, 14 november 1963). Een rechtsdwaling bestaat er juist in zich te baseren op een onjuiste interpretatie van een rechtsnorm, hetgeen evenwel onmogelijk is zo een rechtsvorm duidelijk is.

Een feitenrechter miskent art. 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek zo hij aan de termen van een akte een betekenis geeft die deze termen niet hebben (Cass. 4 maart 1937, Pas., 1937, 1, 78). Dat het uiteraard niet opgaat te lezen wat er niet staat in een wettekst; dat zoiets ingaat tegen de gerechtvaardigde verwachting van de rechtsonderhorige en dat zoiets gelijkstaat met het invoeren van een rechtsregel met retroactieve werking.

Dat een formele wet een belangrijke rechtshandeling is, geacht te zijn gebeurd met de nodige aandacht, zodat men vermag voor te gaan op wat men leest in de wettekst zelf. Dat het algemeen rechtsbeginsel van de rechtszekerheid vergt dat een duidelijke wettekst niet geïnterpreteerd wordt. Dat het algemeen rechtsbeginsel der rechtszekerheid uiteraard geschonden wordt in zoverre aan een tekst betekenissen te geven niet uit die wettekst zelf blijken. Dat bovendien artikel 6 van het E.V.R.M. (Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, B.S., 19 augustus 1955) en artikel 14 van het BUPO (Verdrag Burgerrechten en politieke rechten, B.S., 6 juli 1983), verdragsbepalingen met directe werking, het algemeen rechtsbeginsel van de rechtsstaat, het algemene rechtsbeginsel welke de retroactieve werking van wetgeving verbiedt, artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek er zich tegen verzetten dat de overheid aan de rechter een interpretatie zou opleggen of pogen op te leggen van een tekst welke niet dient geïnterpreteerd te worden.

Dat men in regel bewoordingen dient te begrijpen in zijn normale betekenis.

Dat het advies waarna het verwezen wordt het volgende voorhoudt :

".. »

a) Dat het advies enkel in algemene termen aangeeft dat de zorgt in het land van herkomst , volgens het advies Georgië, en niet Abchazië dergelijke zou toegankelijk en beschikbaar zijn. Dat het perspectief van de zaak wezenlijk kan verschillen zo het Georgië betreft dan wel Abgazië. Dat de streek van herkomst Abgazië is. Dat het gezin voor de komst naar België als Abgazisch is te beschouwen, daar waar zelfs binnen de Georgische context helemaal geen rekening werd gehouden met de etnische afkomst.

Dat het immers zonneklaar is dat de verzoekende partij noch diens echtgenote direkt werk of inkomsten zal hebben.

Dat de vrouw reeds weg is van Georgië sedert 2009, zodat gelet op het lange verblijf in België ondertussen er geen sprake meer is van nog enige banden met Georgië.

Dat ook de man reeds zeer geruime tijd in België is.

Dat het attest bij het verzoek tot medische regularisatie reeds aangaf dat er mantelzorg nodig was voor de man en dat daarbij aangegeven werd dat de man geen normaal leven kon leiden, en dat de man niet voor zichzelf kan zorgen. Dat ook uit de aarde van de aandoeningen volgt dat de man niet in staat is om enig inkomen te verwerven. Dat ondermeer duidelijk aangegeven werd dat er naast de louter

neurologische gevolgen na wegnemen van een enorm grote tumor met weliswaar uitgebreide trepanatie waarbij er onvoldoende kon worden gereiseerd gelet op HIV.

Dat zelfs het advies zelf aangeeft dat wie onder de armoedegrens zou leven 50% van de behandeling zou moeten betalen. Dat in die zin niet kan aangenomen worden dat

Dat de bestreden beslissing motieven bevat nopens de terugkeer naar Georgië, terwijl de man en vrouw slechts zeer tijdelijk in Georgië gewoond hebben namelijk Tbilisi en daar waar zij afkomstig zijn uit Abgazië, namelijk uit Gali. Dat het advies stelt dat er afdoende banden zouden zijn met Georgië zelve. Dat in die zin het advies een verkeerd perspectief neemt voor de bestreden beslissing. Dat in die zin het advies een verkeerd perspectief neemt ten einde te beweren dat er voldoende banden zouden zijn met Georgië zelve teneinde bestaansmiddelen te verschaffen of te kunnen rekenen op ondersteuning/opvang in Georgië of financieel te kunnen worden ondersteunt.

Dat nergens aangegeven wordt of gemotiveerd wordt dat het mogelijk zou zijn om direct te behandeling te kunnen verderzetten of voldoende middelen te hebben teneinde direct de behandelingen te kunnen verderzetten. Dat nochtans een onderbreking van de behandeling gelet op de ziektes enorm nefast zou zijn.

Dat gelet op het bovenstaande de bestreden beslissing die hierop gebaseerd is niet kan gemotiveerd zijn.

b) Dat het advies voorhoudt dat er geen nood zou zijn aan mantelzorg, daar waar het voorgelegde medische attest bij het verzoekschrift tot medische regularisatie dit uitdrukkelijk wel bepaalde. Dat ook voorgehouden wordt alsof de man zou kunnen werken, daar waar uit de aard van de ingeroepen ziektes overduidelijk dient te zijn dat dit niet geval kan zijn. Dat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn.

Dat gelet op het bovenstaande de bestreden beslissing die hierop gebaseerd is niet kan gemotiveerd zijn.

Dat gelet op het bovenstaande artikel 9 ter en het motiveringsvereiste zoals ondermeer voorgeschreven door artikel 2 en 3 van de motiveringswet en artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden is, nu de bestreden beslissing artikel 9 ter verkeerd toepast en de bestreden beslissing niet afdoende motiveert.

c) Dat het advies steunt op gegevens die grotendeels dateren van 2011, daar waar het huidige artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt dat hetgeen aangeboden wordt bij de introductie van een verzoek overeenkomstig artikel 9 ter van recente datum zou moeten zijn, namelijk minder dan 3 maanden uit. Dat hieruit blijkt dat ook de overheid bij de beoordeling van het dossier zoals aan haar voorgelegd een oordeel dient te vellen op basis van recente gegevens. Dat hetgeen eventueel in 2011 of 2012 het geval is niet noodzakelijk nog het geval zal zijn medio 2013.

Dat enkel een zeer algemeen onderzoek of neurologische zorgen zouden beschikbaar zijn in Georgië voorlicht. Dat wat betreft de andere medische zorgen/medicamenten de resultaten al dateren van 2011 en 2012. Dat ook wat betreft de toegankelijkheid en meerbepaald wezenlijke elementen daarin ook resultaten voorgelegd worden die dateren van 2011, dit dan nog op basis van nog oudere gegevens.

Dat het advies enkel voorhoudt dat er aparté behandelingen beschikbaar zouden zijn en toegankelijk. Dat evenwel nergens blijkt of de ziektes in zijn geheel in combinatie kunnen worden behandeld.

Dat nergens enig toegankelijkheidsonderzoek noch beschikbaarheidsonderzoek voorlicht nopens de ingeroepen psychologische ziekte.

Dat gelet op het bovenstaande de bestreden beslissing die hierop gebaseerd is niet kan gemotiveerd zijn.

Dat gelet op het bovenstaande artikel 9 ter en het motiveringsvereiste zoals ondermeer voorgeschreven door artikel 2 en 3 van de motiveringswet en artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden is, nu de bestreden beslissing artikel 9 ter verkeerd toepast en de bestreden beslissing niet afdoende motiveert.”

3.2. De motieven van de eerste bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor eerste verzoekende partij werden aangevoerd op 11 juli 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat “Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar én toegankelijk is in Georgië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.” Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier

niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies, meer nog, zij citeren eruit in het verzoekschrift, en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de eerste bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht. Met hun niet gefundeerde betoog dat de bestreden beslissing *“op een aantal punten geen motieven bevat”* of motieven die niet afdoende zijn, tonen verzoekende partijen geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Waar de verzoekende partijen voorts nog een volstrekt theoretisch betoog voeren over de artikelen 2, 1319 en 1320 van het Burgerlijk Wetboek, het rechtszekerheidsbeginsel, artikel 6 EVRM, artikel 14 BUPO, *“het algemeen rechtsbeginsel van de rechtsstaat”* en het *“algemene rechtsbeginsel welke de retroactieve werking van de wetgeving verbiedt”*, laten zij na te duiden op welke wijze de eerste bestreden beslissing deze artikelen/rechtsbeginselen zou schenden, zodat het middel in dat opzicht onontvankelijk is. In zoverre zij dit evenwel lijken te koppelen aan de schending van de formele motiveringsplicht omdat de motieven van het medisch advies niet zijn opgenomen in de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger. Verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden in hun betoog.

3.4. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 juli 2013 vermeldt het volgende:

"Q., T. (R.R.: xxxxxxxxxxxxxxxx)

Mannelijk

nationaliteit: Georgië

geboren te Tbilisi op 31.03.1970

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.07.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies heb ik gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 16/5/2011 van dr. Mattelaer blijkt dat betrokkene lijdt aan aids, Hepatitis C en dat hij geopereerd werd aan een tumor in de fossa posterior. Tevens is er sprake van een depressie.
- Verwijzend naar de 2 medische attesten d.d. 25/5/2011 van dr. Bourgeois blijkt dat betrokkene een schedeloperatie onderging.
- Verwijzend naar de 2 medische attesten d.d. 3/1/2011 van dr. Mattelaer blijkt dat betrokkene verbleef op de afdeling neurochirurgie van 6/12/2009 tot 4/2/2010 waar hij een craniotomie onderging ter verwijdering van een goedaardig Schwannoma.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 14/3/2011 van dr. Mattelaer blijkt dat betrokkene succesvol behandeld wordt voor HIV-infectie met Truvada en Kaletra.
- Verwijzend naar de 2 medische attesten d.d. 12/7/2010 van dr. Mattelaer blijkt dat betrokkene lijdt aan HIV, Hepatitis C en een Schwannoma-tumor ter hoogte van de hersenen,
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 18/1/2010 van dr. Dekeyzer blijkt dat betrokkene op consultatie Neus-keel-oren ging.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 26/1/2010 van dr. D'Heygere blijkt dat betrokkene lijdt aan HIV waarvoor hij behandeld wordt met Truvada en Stocrin.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 8/3/2010 van dr. Bourgeois blijkt dat betrokkene op de dienst revalidatie verbleef van 26/1/2010 tot 22/2/2010 na een neurochirurgische ingreep.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 18/12/2009 van dr. Verhamme blijkt dat betrokkene werd gezien op de consultatie voor het plaatsen van een Pegsonde.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 31/3/2010 van dr. Fidlers blijkt dat betrokkene verbleef op de afdeling neurochirurgie van 6/12/2009 tot 4/2/2010 waar hij een craniotomie onderging ter verwijdering van een goedaardig Schwannoma.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 18/1/2010 van dr. De Keyzer blijkt dat betrokkene op consultatie Neus-keel-oren werd gezien.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 18/12/2009 van dr. Verhamme blijkt dat betrokkene werd gezien op de consultatie voor het plaatsen van een Pegsonde, zodat in sondevoeding kon voorzien worden.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 26/1/2010 van dr. D'Heygere blijkt dat betrokkene lijdt aan HIV waarvoor hij ambulant behandeld wordt met Truvada en Stocrin.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 1/2/2010 van dr. D'Heygere blijkt dat de medicatie van betrokkene veranderd wordt van Truvada en Stocrin naar Truvada en Kaletra.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 8/3/2010 van dr. Bourgeois blijkt dat betrokkene op de dienst revalidatie verbleef van 26/1/2010 tot 22/2/2010 na een neurochirurgische ingreep.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 31/3/2010 van dr. Fidlers blijkt dat betrokkene verbleef op de afdeling neurochirurgie van 6/12/2009 tot 4/2/2010.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 15/6/2010 van dr. D'Heygere blijkt dat betrokkene 4 maand na het starten van de medicatie Truvada en Kaletra teruggezien werd,
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 17/6/2010 van dr. Fidlers blijkt dat betrokkene op controleconsultatie neurochirurgie werd gezien. Hij kon gerustgesteld worden.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 18/6/2010 van dr. Bourgeois blijkt dat betrokkene een trombose van de sinus transversus vertoont op NMR. Er zou dus een recidief van de tumor zijn, en betrokkene wordt doorverwezen naar dr. Fidlers.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 24/6/2010 van dr. Titeca blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie en angststoornis, waarvoor hij Citalopram en Lerivon voorgeschreven krijgt.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 7/7/2010 van dr. D'Heygere blijkt dat betrokkene teruggezien werd op de controleconsultatie gastro-enterologie. Gezien de gerecidiveerde tumor is het niet aangewezen een antivirale therapie op te starten.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 3/8/2010 van dr. Titeca blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie en angststoornis, waarvoor de dosis Citalopram wordt opgedreven en Lerivon behouden blijft.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 1/2/2010 van dr. D'Heygere blijkt dat betrokkene gecoinfecteerd is met hepatitis C en HIV.

- Verwijzend naar de 2 medische attesten d.d. 12/1/2012 en 11/1/2012 van dr. Bourgeois blijkt dat betrokkene lijdt aan een plexusverlamming en HIV.
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 26/10/12 van dr. Mattelaer, dat een overzicht geeft van controleconsultaties bij dr. Vandecasteele op 6/9/2012, bij dr. Fidlers op 10/9/2012 + 1/10/2012, en bij dr. Gheysens op 10/9 2012, blijkt dat betrokkene nog steeds wordt behandeld voor HIV met Darunavir en Truvada. Deze therapie wordt goed verdragen en is klinisch en immunologisch efficiënt. Wat betreft het Schwannoma is er een stabiele toestand. Er zijn geen argumenten voor een recidief van de tumor.

Analyse van dit dossier leert dat betrokkene, een 43-jarige man, afkomstig uit Georgië, momenteel behandeld wordt voor HIV, en op de neurochirurgische consultatie opgevolgd wordt na de operatie van een brughoektumor, waarvan de status stabiel is. Hij neemt de volgende medicijnencombinatie als HIV behandeling: Darunavir (protease-inhibitor) en Truvada (combinatie van Tenofovir en Emtricitabine). In één attest van 6 juni 2010 is er zichtbaar ook sprake van een episode van depressieve decompensatie en angst, waarvoor toen een behandeling met Citalopram en Lerivon werd gegeven. De periode waarbinnen deze antidepressieve behandeling nuttig was in het herstelproces na de decompensatie is ondertussen ruimschoots verlopen en verdere toediening van deze medicatie is enkel symptomatisch en dus niet essentieel

Samenvattend blijkt dus dat betrokkene verdere medicatie-behandeling nodig heeft voor de HIV, en neurologische opvolging van de chirurgisch verwijderde brughoektumor.

De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Georgië, het land van herkomst.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Georgië:

- Verwijzend naar de database MedCOI (Medical Country of Origin Information: Project MedCOI is funded by the European Refugee Fund: <http://www.medcoi.eu>)
- request number GE-2438-2012: hieruit blijkt dat protease-inhibitor Darunavir beschikbaar is.
- request number: GE-2023-2011: hieruit blijkt dat het combinatiepreparaat Truvada eveneens beschikbaar is, alsook Protease-inhibitors.
- request number GE-2781-2013: hieruit blijkt dat neurologische opvolging is in een neurochirurgisch centrum.

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Georgië.

Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Derhalve is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf:

Uit het toegankelijkheidsonderzoek op 22/04/2013 blijkt dat:

Er zijn twee types van overheidssteun in Georgië. Allereerst is er een gratis behandeling voor bepaalde aandoeningen of bepaalde groepen. Zo voorziet de staat health care programma's, waaronder het HIVinfectie/AIDS programma. Het doel van dit programma is het tijdig detecteren van hiv-infecties/AIDS, een halt toe roepen aan de verdere ontwikkeling van een hiv-infectie/AIDS en het verschaffen van behandelingen voor hiv-infectie en AIDS. Alle Georgische burgers kunnen van dit programma gebruik maken. Het programma wordt volledig door de staat gefinancierd en vereist geen verdere betalingen door de patiënt zelf, de testen en de behandeling zijn gratis.

Daarnaast is er een (gratis) ziekteonkostenverzekering voor gezinnen die onder de armoedegrens leven. Voor hen wordt o.a. tot 50% van de kost van de medicatie terugbetaald. Overheidsambtenaren bepalen of iemand tot de categorie behoort. Er is ook een gratis ziekteonkostenverzekering voor overheidspersoneel. Voor personen die niet in aanmerking komen voor gratis behandeling of een gratis ziekteonkostenverzekering is er een verzekering via private verzekeraars die gesubsidieerd wordt door de overheid. De overheid betaalt 75%, de overige 25% wordt door de patiënt zelf betaald, wat neerkomt op 5 GEL (ongeveer 2 EUR) per maand. Daarnaast zijn er natuurlijk ook de private ziekteverzekeringen. Deze kosten gemiddeld 20 GEL (ongeveer 9 EUR). Bedrijven kunnen goedkopere verzekeringen verkrijgen. Iemand met een stabiel inkomen zou een ziekteonkostenverzekering moeten kunnen betalen.

Betrokkene legt bovendien geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. We kunnen er dus vanuit gaan dat hij ook zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. We kunnen verder veronderstellen dat zijn echtgenote evenzeer haar steentje zou kunnen bijdragen om in te staan voor de eventuele kosten. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Georgië - het land waar hij tenslotte 39 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij (indien nodig) terecht zou kunnen voor tijdelijke opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Ten slotte er in Georgië ook verschillende internationale organisaties actief. Caritas Georgia helpt mensen die onder de armoedegrens leven (medisch advies, tests, medicatie) . SOCO foundation biedt gratis consultaties aan. Verder staat het betrokkenen ook vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de

IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Hieruit blijkt dat deze zorgen toegankelijk zijn.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar én toegankelijk is in Georgië.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier, zowel de asielaanvragen van verzoekende partijen als de medische regularisatieaanvraag, blijkt dat verzoekende partijen Georgisch staatsburger zijn, dat eerste verzoekende partij (over wiens medische problematiek het gaat) bovendien ook van Georgische origine is en in Tbilisi (hoofdstad van Georgië) geboren en getogen is, en na hun verblijf van 2005/2006 tot 2009 in Gali (Abkhazië) gewoond hebben in Tbilisi, alvorens naar België te komen. Gelet op voorgaande gegevens is het geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen beoordeelt ten aanzien van Georgië. Het betoog van verzoekende partijen inzake Abkhazië kan aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doen. Verzoekende partijen kunnen gelet op voorgaande bezwaarlijk voorhouden dat er onvoldoende banden zouden zijn met het land van herkomst, namelijk Georgië.

3.8. Evenmin kan op grond van het loutere gegeven dat verzoekende partijen sinds 2009 weg zijn uit Georgië, besloten worden dat zij aldaar geen enkele band meer hebben. Immers, zoals uit voorgaande blijkt, hebben verzoekende partijen het overgrote deel van hun leven in Georgië doorgebracht, zodat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij aldaar nog vrienden/familie of kennissen hebben die, indien noodzakelijk, bij kunnen staan in de eventuele bijstand (waaronder mantelzorg) en kosten van medische zorg. Het betoog van verzoekende partijen dat mantelzorg wel degelijk noodzakelijk is, is dan ook niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Ook al zou voorts aangenomen kunnen worden dat eerste verzoekende partij niet kan werken, dan nog betekent dit niet dat tweede verzoekende partij niet via arbeid inkomsten zou kunnen verwerven. Zoals de arts-adviseur ook heeft aangegeven kunnen verzoekende partijen beroep doen op het IOM om de reïntegratie in het herkomstland te vergemakkelijken en hen bij te staan in het vinden van inkomstgenererende activiteiten. Met het betoog dat de tweede verzoekende partij niet onmiddellijk werk zal vinden, gaan zij aan dit deel van de motivering voorbij, alsook aan het deel waar de arts-adviseur erop wijst dat de behandeling inzake HIV-infectie/aids gratis is voor Georgische burgers en dat er ook een gratis ziekteonkostenverzekering is voor gezinnen die onder de armoedegrens leven waarbij tot 50% van de medicatiekost wordt terugbetaald, dat er ook private verzekeringen zijn gesubsidieerd door de overheid waarbij ongeveer 2 euro per maand betaald wordt door de verzekerde en dat er voorts nog tal van internationale organisaties actief zijn die mensen onder de armoedegrens leven helpen met medisch advies, tests, medicatie.

Gelet op het gegeven dat niet blijkt dat verzoekende partijen, indien nodig, geen beroep zouden kunnen doen op familie/vrienden en of kennissen in het land van herkomst en dat evenmin blijkt dat minstens de echtgenote van eerste verzoekende partij geen inkomensgenererende activiteit zou kunnen ontwikkelen, alsook mede de vaststellingen dat de behandeling van HIV-infectie/aids gratis is en er verschillende ziekteonkostenverzekeringen zijn alsook tal van internationale organisaties die eveneens bijstand kunnen bieden, tonen verzoekende partijen niet aan dat de zorgen in het land van herkomst niet toegankelijk zouden zijn.

3.9. Met hun bloot betoog tonen de verzoekende partijen evenmin aan dat de behandeling in het herkomstland niet onmiddellijk zou kunnen worden verdergezet. Uit de door de arts-adviseur gehanteerde bronnen – die zich in het administratief dossier bevinden – blijkt immers dat affirmatief geantwoord wordt op de vraag of Darunavir beschikbaar is, zonder dat enig voorbehoud gemaakt wordt inzake leveringsproblemen of dergelijke. Integendeel, er wordt uitdrukkelijk vermeld dat er geen problemen zijn met bevoorrading. Ook blijkt dat truvada en protease-inhibitors beschikbaar zijn en dat neurologische opvolging mogelijk is. Ook hier wordt geen voorbehoud gemaakt inzake levering/beschikbaarheid. Gezien de motivering inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen en

de bespreking van de kritiek hierop hoger, maken de verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat financiële redenen onmiddellijke verderzetting van de behandeling zou verhinderen in het land van herkomst.

3.10. Verzoekende partijen uiten voorts kritiek op het feit dat de gehanteerde bronnen dateren van 2011/2012 maar maken hiermee niet aannemelijk dat de informatie afkomstig uit deze bronnen op het ogenblik van het advies van de arts-adviseur in 2013 niet meer actueel zouden zijn. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit zou blijken dat de informatie waarop de arts-adviseur zich gebaseerd heeft, achterhaald zou zijn of dat de arts-adviseur verplicht zou zijn bronnen te hanteren die minder dan drie maanden oud zijn dan het medisch advies. De Raad ziet voorts niet in wat verzoekende partijen bedoelen met *“Dat evenwel nergens blijkt of de ziektes in zijn algeheel in combinatie kunnen worden behandeld”*. Zoals uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt heeft deze vastgesteld dat eerste verzoekende partij behandeld wordt voor HIV en dat zij op de neurochirurgische consultatie wordt opgevolgd na een operatie van een brughoektumor. De arts-adviseur stelt vast dat eerste verzoekende partij verdere medicatiebehandeling nodig heeft voor de HIV en neurologische opvolging van de chirurgisch verwijderde brughoektumor. Wat betreft deze problematieken is de arts-adviseur nagegaan of de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Georgië, hetgeen het geval is. Verzoekende partijen maken met hun nietszeggend betoog niet aannemelijk dat dit niet voldoende zou zijn.

3.11. Waar verzoekende partijen voorts stellen dat er geen toegankelijkheids- noch beschikbaarheidsonderzoek is gedaan inzake de ingeroepen psychologische ziekte, gaan zij eraan voorbij dat de arts-adviseur wat betreft deze problematiek als volgt geoordeeld heeft: *“In één attest van 6 juni 2010 is er blijkbaar ook sprake van een episode van depressieve decompensatie en angst, waarvoor toen een behandeling met Citalopram en Lerivon werd gegeven. De periode waarbinnen deze antidepressieve behandeling nuttig was in het herstelproces na de decompensatie is ondertussen ruimschoots verlopen en verdere toediening van deze medicatie is enkel symptomatisch en dus niet essentieel”*. Gelet op deze bevindingen, waarop de verzoekende partijen geen inhoudelijke kritiek leveren, is het dan ook geenszins onlogisch dat de arts-adviseur de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen voor de psychische problematiek niet onderzoekt.

3.12. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.13. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van: *“SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL EN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL IN HET INTERNATIONAAL RECHT VAN DE RECHTSTAAT SCHENDING VAN ARTIKEL 9 VAN DE WET VAN 6 JANUARI 1989, B.S. 7/1/1989 SCHENDING VAN ARTIKEL 10 EN 11 VAN DE BELGISCHE GRONDWET SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET HET EERSTE PROTOKOL VAN HET E.V.R.M EN HET ARTIKEL 13 VAN HET E.V.R.M.”*

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Dat de bestreden beslissing het volgende voorhoudt ter motivering van de beslissing : “in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen

Dat de beslissing onmogelijk kan steunen op voormelde wetgeving.

Dat de administratie volgende wijzigingen van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet niet kan toepassen namelijk :

- *Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (goedkeuring kamer - Pari. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030).*

Dat artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen door de Kamer werd goedgekeurd in de zitting 2010- 2011 (goedkeuring kamer - Pari. St. Kamer 2010-2011/53/0771/030)

Dat de toepassing van voormelde rechtsregel immers volgende rechtsregelen schendt :

- *het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het internationaal recht van de rechtstaat*

- *artikel 9 van de wet van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989, dat oplegt dat arresten die de van het Arbitragehof (thans in diezelfde wettekst aangeven als Grondwettelijk Hof) die de annulatie uitspreken en meerbepaald het gezag en kracht van gewijsde van het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003)*

waarbij het Arbitragof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het

Arbitraghof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitraghof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007, de termijn opgeven in voormeld arrest (Cfr B.9.8 in arrest).

- het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003)

waarbij het Arbitraghof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt

- schending van artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet nu het Arbitraghof geoordeeld heeft dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt en nu de wetgever de kieswetgeving niet heeft gewijzigd binnen de termijn opgegeven door het Arbitraghof en de schending van voormelde artikelen van de Belgische Grondwet niet opgeheven werd in de termijn door het Arbitraghof gegeven nu de verkiezingen plaatsvonden na juni 2007 en de wetgeving die artikel 9 ter van de vreemdelingenwet aangenomen zijn door de wetgever waaronder de Kamer die samengesteld is door verkiezingen daterende van na juni 2007,

- artikel 3 van het eerste protocol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, nu het onderzoek door de "geloofsbrieven" en dus ook de al dan niet grondwetsconforme samenstelling van overeenkomstig artikel 231 van het kieswetboek (wet 12/4/1894, B.S. 15/4/1894) werd beoordeeld door telkens de kamer voorwerp van de beoordeling zelve, zijnde de Kamer over de Kamer (CRABU53/Plen001 6/7/2010) , zijnde de Senaat over de Senaat

dit zelfs onder mogelijkheid tót beroep nu alléén de desbetreffende kamer enkel vermag te oordelen, hetgeen overeenkomst voormelde artikel 3 van het eerste protocol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M., niet kan gelet op de partijdigheid van een dergelijk oordeel genomen over de eigen samenstelling zelfs zonder mogelijkheid van beroep,

Dat gelet op de schending artikel 3 van het eerste protocol van het E.V.R.M en het artikel 13 van het E.V.R.M. zoals opgegeven in het arrest Grosaru/ Roemenië nr. 78039 van 2/3/2010, de Kamer of Senaat geen federale wetgeving meer kan maken, nu er geen organen zijn die objectief kunnen oordelen over de samenstelling van wetgevende organen, te meer daar geen enkele beroepsmogelijkheid is voorzien.

Dat gelet op het niet naleven van het arrest van 6 januari 1989, B.S. 7/1/1989,, artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet, artikel 9 van de Arbitraghofwet, thans Wet Grondwettelijk Hof, de Kamer en Senaat geen Wetgeving kan maken.

Dat een administratie de wetgeving die men niet vermag te maken ook niet kan toepassen. Dat in een rechtstaat men dergelijke wetgeving uiteraard niet kan toepassen.

Dat subsidiair wanneer de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet zou kunnen overgaan tót directe toetsting er gevraagd wordt om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

Schendt artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, aangezien het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003 van 26/5/ 2003 (B.S. 6/6/2003) oordeelde dat het kieswetboek artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet schendt, het huidige parlement samengesteld is op basis van verkiezingen van na juni 2007 zonder wijziging van de kieswetboek en artikel 9 van de Arbitraghofwet thans wet op het Grondwettelijk Hof oplegt dat de arresten van het Hof kracht en gezag van gewijsde hebben.

en de voormelde wetgeving uitvaardigd door een parlement dat niet conform samengesteld is aan de vereisten zoals gesteld door het arrest van het Arbitragehof nr. 73/2003."

3.14. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Voor zover het middel geput is uit "het algemeen rechtsbeginsel en het algemeen rechtsbeginsel in het Internationaal recht van de rechtstaat", is het niet van aard dat het tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, vermits geen schending van een duidelijke rechtsregel of rechtsprincipe wordt aangevoerd. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.15. De verzoekende partijen betogen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, niet kan worden toegepast door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gezien deze wetswijziging is gestemd door een Kamer of Senaat die zelf ongrondwettig zou zijn verkozen. Zij verwijzen hiervoor naar het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, waarbij verschillende bepalingen van de kieswetgeving ongrondwettelijk werden verklaard en betoogt dat de verkiezingen van de Kamer of de Senaat die voormeld artikel 187 van de wet van 29 december 2010 heeft gestemd,

plaatsvonden nadat de termijn die het Arbitragehof had vooropgesteld om de kieswetgeving aan te passen was verstreken en dit zonder dat de vereiste aanpassingen waren doorgevoerd. De verzoekende partijen verwijzen eveneens naar het arrest Grosaru t. Roemenië nr. 78039 van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stellen dat het Hof daarin oordeelde dat het strijdig is met artikel 3 van het Eerste Protocol bij het EVRM en artikel 13 van het EVRM waar de Kamer die het voorwerp is van het onderzoek zelf autonoom het onderzoek voert van de "geloofsbrieven" en van de grondwetsconforme samenstelling.

Het standpunt van de verzoekende partijen, als zou alle federale wetgeving goedgekeurd door dezelfde Kamer of Senaat die (artikel 187 van) de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) stemde om de voormelde reden als ongrondwettig moeten worden beschouwd, vindt evenwel geen steun in het arrest met nummer 73/2003 van 26 mei 2003 van het Arbitragehof of het arrest Grosaru t. Roemenië van 2 maart 2010 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en evenmin in de aangevoerde beginselen en bepalingen. Bovendien dient te worden benadrukt dat de Raad, hier optredend als annulatierechter, enkel bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid van de in casu bestreden beslissing.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artikelen 39/2, § 2, en 39/82, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een individuele beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggesproken worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr.St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001, 83). Immers bepaalt artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet aangaande de beoordelingsbevoegdheid van deze Raad:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de opportuniteit of de intrinsieke waarde van de wet zelf beoordelen aan de hand van de door de verzoekende partijen opgeworpen schending. Terwijl het betoog van de verzoekende partijen als dusdanig niet toelaat vast te stellen dat de bestreden beslissing zelf zou genomen zijn met miskenning van de door hen in het tweede middel aangevoerde rechtsbeginselen en bepalingen.

De verzoekende partijen houden in wezen voor dat de grondwettelijkheid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) wordt betwist. Gelet op het voorgaande komt het deze Raad evenwel niet toe om een wetsbepaling te toetsen aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekende partijen brengen in hun tweede middel in wezen geen argumenten aan waarom de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 187 van voormelde wet van 29 december 2010 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet precies zou schenden. Zij beperken zich er toe te wijzen op een ongrondwettigheid bij de verkiezingen die hebben geleid tot de samenstelling van de Kamer of Senaat die vervolgens deze wet stemden. Er blijkt evenwel niet dat een dergelijke ongrondwettigheid – die ook niet heeft geleid tot de ontbinding van het parlement – tot gevolg heeft dat al de gestemde wetgeving als ongrondwettelijk dient te worden beschouwd. Hun kritiek mist zowel juridische als feitelijke grondslag en is dus niet dienstig.

De verzoekende partijen vragen ondergeschikt dat, indien de Raad niet zou kunnen overgaan tot een directe toetsing, een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof inzake de vraag of artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Uit het voorgaande blijkt evenwel afdoende dat er in casu geen reden is om op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof in te gaan daar het antwoord op deze prejudiciële vraag, zoals hoger aangetoond, niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

Aldus tonen de verzoekende partijen geen schending aan van artikel 9 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 3 van het eerste aanvullend protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en van artikel 13 van het EVRM.

3.16. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.17. In een eerste middel, gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, betogen verzoekende partijen als volgt:

“1° DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN HOUDEN TOT HET BEVEL TOT VERLATEN VAN HET GRONDGEBIED NIET AFDOENDE GEMOTIVEERD IS. DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT (WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GROND-GEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEM- DELINGEN) DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET (WET 29 JULI 1991) SCHENDT.

SCHENDING VAN ARTIKEL 10 VAN HET K.B. van 17 mei 2007

Dat het bevel tot verlaten van het grondgebied steunt samen werd uitgevaardigd en steunt op de beslissing in zake de medische regularisatie.

Dat in zoverre de beslissing in zake het verzoek tot medische regularisatie geschorst/geannuleerd wordt dit ook dient te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Dat alsdan de beslissing niet langer kan gemotiveerd zijn en ook niet kan berusten op de ingeroepen materiële wetgeving.

Dat er ook een schending van artikel 10 van het K.B. van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) nu in dit artikel het bevel gekoppeld wordt aan de beslissing in zake het verzoek artikel 9 ter en uit de annulatie/schorsing van het de beslissing in zake de medische regularisatie dan ook volgt dat dit artikel verkeert werd toegepast.

Dat beslissing niet gemotiveerd is en niet voldoet aan het materieel motiveringsvereiste.

Dat hierdoor de beslissing niet gemotiveerd is en een schending uitmaakt van artikel 3 van het E.V.R., de Europese richtlijn 2004/83/EG en , nu deze rechtsregels zoals opgegeven in de bestreden beslissing verkeerd geïnterpreteerd zijn nu er wel degelijk ziektes zijn die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat een bevel tot verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt., 10 juni 1995, T.V.R., 1995, 1, p.56), hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9,3 van de vreemdelingenwet door de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet tot hun recht te laten komen. Dat voormelde rechtspraak nog steeds geldt voor een verzoek overeenkomstig artikel 9 ter. Dat de argumenten in zake het artikel 9ter doorwerken wat betreft de legaliteitskwestie van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede administratie vergt dat geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing artikel 9,3 van de vreemdelingenwet, waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondbied, ongeacht de later uitslag van het verzoek artikel 9,3 en aldus thans artikel 9 bis of artikel 9 ter van de vreemdelingewet (RvSt. nr. 85.524, 22 februari 2000, T.V.R., 2000, 2, p. 154). Dat verzoekende partij zich beroept op het principe van het gelijkheid tussen de rechtsonderho- rigen (Cfr. RvSt. 18 december 2002, J.T.. 2003, 118) en het de vereiste van een goede administratie (Cfr. RvSt., nr. 43.849,11 augustus 1993, R.A.C.E., 1993; RvSt., nr 47.841,10 juni 1994,R.D.E. 1995,, nr 82, p. 34 met noot; RvSt. nr. 51.172, dd. 28 februari 1995, R.D.E, 1994, 153; RvSt. 50.114, dd. 9 november 1994; RvSt.nr. 51.172, dd. 17 januari 1995; RvSt. 51.811, dd. 28 februari 1995; RvSt. nr.53.207 , dd.10 mei 1995; RvSt. nr.53.371, dd. 17 mei 1995, R..D.E.. 1995 nr. 83, 190 met noot ; RvSt. nr. 64.748 , dd.24 februari 1997, NGUYENC THANK,, C.D.P.K.. 1997,483, nr 177 ; RvSt. nr. 75.424, dd. 23 juli 1998; RvSt. nr. 70.506, dd. 24 december 1997 geciteerd in Adm. Publ.. 1/1998, 13). Dat verzoekende partij zich beroept op de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet en het gelijkheidsbeginsel zoals uitgedrukt in andere rechtsbronnen.

3.18. De motieven van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt vastgesteld dat verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slagen

het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Er wordt hierbij gewezen op het feit dat op 30 maart 2011 een afwijzende beslissing inzake hun asielaanvraag werd getroffen.

Verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen niet en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet zouden voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.19. Waar verzoekende partijen menen dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, blijkt evenwel uit de bespreking hoger dat verzoekende partijen geen middel hebben aangebracht tegen de eerste bestreden beslissing dat tot de nietigverklaring van deze beslissing heeft geleid, zodat hun betoog niet dienstig is.

Voor zover zij daarenboven nog verwijzen naar artikel 10 van het koninklijk besluit tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 mei 2007 wijst de Raad erop dat dit artikel in casu geenszins toepassing vindt nu verzoekende partijen nooit gemachtigd zijn geweest tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.20. Aldus tonen de verzoekende partijen geen schending aan van de door hen ingeroepen bepalingen en beginselen. Het middel kan niet worden aangenomen.

3.21. In een tweede middel gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden, betogen de verzoekende partijen als volgt:

“2° DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ARTIKEL 74/11 VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDEN. DAT DE BESTREDEN BESLISSINGEN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDT (WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFEN- DE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN) DAT DE BESTREDEN BESLISSING ART. 2 EN 3 VAN DE MOTIVERINGSWET (WET 29 JULI 1991) SCHENDEN.

Dat de bestreden beslissingen voorhouden :

"Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

? 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 13.12.2012, ter kennis gebracht op 17.12.2012.

Dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet stipuleert :

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt,

onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]"

Dat het inreisverbod niet kan opgelegd worden nu :

a) Een dergelijk inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet dient opgelegd te worden en nu de verzoekende partij op het moment van het opleggen van het inreisverbod juridisch gelet op het arrest van de RW nr. 114. 477 van 13 maart 2013 waarbij de annulatie werd bekomen van de vorige beslissing tot ongegrondverklaring door dienst vreemdelingenzaken ,verblijf hield in het rijk op basis van een ontvankelijk verklaard verzoek artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dat vervolgens een nieuwe beslissing op 24.04.2013 werd genomen ten gronde betreffende het verzoek artikel 9ter waartegen opnieuw een beroep bij de RW werd ingesteld. Dat na het instellen van het beroep op 5 juni 2013 deze op 29 mei 2013 betekende beslissing werd ingetrokken. Dat ook hieruit volgt dat de verzoekende partijen gelet op het ontvankelijk verklaard verzoek artikel 9 ter op het grondgebied vermochten te verblijven.

Dat voormeld artikel uitdrukkelijk oplegt dat er een motivering is rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dat het niet naleven van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in dergelijke omstandigheden gelet op de ziekte van de man zeer logisch en kennelijk redelijk is. Dat het in die omstandigheden kennelijk onredelijk is en kennelijk disproportioneel is een inreisverbod op te leggen van drie jaar zijnde de maximale termijn daar waar het zelfs al onredelijk zou zijn om enig inreisverbod in casu op te leggen. Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is gelet op artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de motiveringswet, nu administratieve beslissingen dienen gemotiveerd te zijn, hetgeen in casu niet het geval is.

b) Dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen bepalingen van bepalingen van internationaal recht zoals van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dat de verzoekende partij op het moment van het opleggen van van het inreisverbod juridisch gelet op het arrest van de RW nr. 114. 477 van 13 maart 2013 waarbij de annulatie werd bekomen van de vorige beslissing töt ongegrondverklaring door dienst vreemdelingenzaken ,verblijf hield in het rijk op basis van een ontvankelijk verklaard verzoek artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dat vervolgens een nieuwe beslissing op 24.04.2013 werd genomen ten gronde betreffende het verzoek artikel 9ter waartegen opnieuw een beroep bij de RW werd ingesteld. Dat na het instellen van het beroep op 5 juni 2013 deze op 29 mei 2013 betekende beslissing werd ingetrokken. Dat ook hieruit volgt dat de verzoekende partijen gelet op het ontvankelijk verklaard verzoek artikel 9 ter op het grondgebied vermochten te verblijven. Dat in die zin er verbod is in zake het opleggen van een inreisverbod.

c) Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is wat betreft de korte duur waarbinnen de betrokkenen het grondgebied zouden dienen te verlaten.

Dat de verzoekende partij op het moment van het opleggen van het inreisverbod juridisch gelet op het arrest van de RW nr. 114. 477 van 13 maart 2013 waarbij de annulatie werd bekomen van de vorige beslissing töt ongegrondverklaring door dienst vreemdelingenzaken ,verblijf hield in het rijk op basis van een ontvankelijk verklaard verzoek artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dat vervolgens een nieuwe beslissing op 24.04.2013 werd genomen ten gronde betreffende het verzoek artikel 9ter waartegen opnieuw een beroep bij de RW werd ingesteld. Dat na het instellen van het beroep op 5 juni 2013 deze op 29 mei 2013 betekende beslissing werd ingetrokken.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing wat de duur betreft van het bevel tot het verlaten van het grondgebied niet kan gemotiveerd zijn."

3.22. Waar verzoekende partijen hun betoog richten tegen de bestreden inreisverboden, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2 waaruit blijkt dat het beroep onontvankelijk is wat betreft de bestreden inreisverboden.

3.23. De Raad wijst er verder op dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang de verzoekende partijen voorts hebben bij hun grief die betrekking heeft op de termijn die hen werd toegekend om het grondgebied te verlaten, met name 7 dagen. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partijen werden op 15 juli 2013 een termijn toegekend van 7 dagen om het grondgebied te verlaten. Op heden is er al een termijn van meer dan 30 dagen verstreken. De verzoekende partijen

werden niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang hebben bij hun grief die betrekking heeft op de termijn die hen werd toegekend om vrijwillige uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Evenmin hebben zij een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de bestreden inreisverboden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER